

Lenka Želonková, 20 rokov, Prešov

Prečo kukučky nekukajú

Hlavou mi prelietajú kukučky. Znášajú svoje veľké vajíčka do cudzích hniezd. A keď sa z nich vyliahnú hladné vtáky, vytlačia všetko ostatné.

„Myslím, že by sme nemali byť spolu.“

Ležala na jeho ramene a škrabkala ho na hrudi.

„Čo?“

„Myslím, že by sme...“ začala hlasnejšie.

„Ako myslíš *spolu*?“

„No že ty a ja, my dvaja, chápeš.“

„Čo? Prečo?“

Pokrčila plecami.

Prudko sa posadil. Hlava jej sklzla na vankúš, na hrudi mu zanechala tri červené šmuhy.

„Ela, ja ti nerozumiem. Sme spolu dva roky...“

„...a tri mesiace,“ doplnila.

„A ty mi teraz hovoríš, že... že...“ zarazil sa. Nemohol tomu uveriť.

Cez deň sa šli prejsť do lesa. Ela mala jeden zo svojich bezdôvodne dobrých dní, keď poskakovala po chodníku, odbiehala za veveričkami, svrčkami a vôbec všetkým, čo sa hýbalo, a on ju karhal ako malé dieťa a potajomky sa uškŕňal. Mal rád, keď sa menila na éterickú bytosť, vznášala sa a vdychovala prítomný okamih spôsobom, akým to on nevedel. Jej svet sa pred ním točil ako korálky v kaleidoskope, hrkal a hmýril sa farbami. Nedokázal to voľným okom zachytiť, a predsa tie chvíle zbožňoval. Keď sa podvečer vracali, Ela sa stále

usmievala, ale ľahkosť sa z nej už vytratila. Po večeri celkom oťažela a ľahla si na posteľ čelom k stene. Dlho pri nej sedel a hladkal ju po hlave. Cítil, ako sa chýli do čoraz menšej škrapiny a na stenu kreslí nechtom vlnky. Napokon sa pomaly otočila a s tvárou vo vlasoch si ľahla na jeho rameno.

„Myslím, že by sme nemali byť spolu.“

Nevedela o veciach pekne hovoriť. Nevedela, ako má vyzerat' úvod, či sa najprv pozriet' do očí, alebo zakašľať, zamračit' sa, poškrabat' sa za uchom, na brade, pobozkať, odstrčiť, dívať sa na koreň nosa, na okno, na závesy, alebo vôbec nezačať. A keď už niečo povedala, nevedela, ako ďalej. Keby si mohla sadnúť za stôl a napísať to čiernym guľôčkovým perom, to by bolo lepšie. Na papieri by to malo odseky, bolo by to niečo medzi úvahou a listom, možno trochu poézie, trochu vynechaných riadkov, ale určite by tam bolo všetko a bolo by to úhl'adné. Lenže vtedy nerozumel Ele ešte viac, vždy taktne a trochu ostýchavo požiadal, aby mu to preložila do reči obyčajných ľudí, lebo „toto je príliš umelecké“. Keď Ela zhrnula popísané stránky do zopár suchých viet, bez abstrakcie, umeleckých prostriedkov a citu, usmial sa na ňu, privinul si ju k sebe a zašepkal jej do vlasov:

„Vidíš, moja malá Ela, aké je to všetko jednoduché.“

„Ty ma už nemiluješ?“

„Ale áno.“ Ela sa už sklíznutá na jeho vankúši necítila dobre. Posadila sa. „Jasné, že hej.“

„Tak kde je problém?“ Mal svätú trpezlivosť.

To si na ňom vážila. To potrebovala. Presne dva roky a tri mesiace.

„Hovor so mnou, Ela. Ak ťa niečo trápi, vieš, že to spolu...“

„Povedala mi to kukučka.“

Vždy si vrazil, že Ela je nezmar. Hocikedy ju posadne nejaká myšlienka, z minúty na minútu sa zmení, roztečie sa na najbližšiu posteľ alebo stoličku, ktorá je nablízku, a celú večnosť sa nehýbe, nereaguje. Tupo hľadá do jedného bodu, on jej podáva servítky, hladká ju po hlave a čaká. Ela obvykle začne hovoriť po štvrtej premočenej servítke, ospravedľňuje sa a ubezpečuje ho, že jej už je dobre a vlastne nevie, čo jej bolo.

„Takže kukučka.“

„Áno.“

„To má byť zasa niečo umelecké alebo proste kecáš s vtákmi a mám to považovať za normálne?“

„Nie. Vlastne áno. V tom lese... My sme dnes boli v lese, vieš,“ začala pomaly. Asi je to zlý úvod. Uvidíme.

„Áno, spomínam si, že sme dnes boli v lese.“

„A tam kukali kukučky.“ Určite je to zlý úvod.

„Neviem, nevšimol som si.“

„A vidíš, v tom je ten problém!“ Napokon to bolo jednoduchšie, ako čakala. Všetko je vysvetlené, zhasíname, odchádzame.

„Čože?! Nechceš byť so mnou, lebo som nepočul kukat' kukučky?“

Nezhasíname. Zostávame.

„Tu nejde o tie kukučky.“

„Tak o čo tu, sakra, ide? Proste mi to normálne povedz!“ začínal byť nervózny. Niečo tu nie je v poriadku a on podľa všetkého ani nemá šancu zistiť čo.

„Že to nielen tie kukučky dnes, ale stále.“

Keby Ela dostala do ruky čierne guľôčkové pero, určite by to pekne napísala. Načmárala by to po stenách, oknách, závesoch, popisala by mu vlastnú kožu. Celkom jasne a zrozumiteľne. Bez poetických perál a nadtextu. Nič mimo riadkov, čisté materialistické línie.

Predlaktia:

„Keď som počula v lese kukat' kukučky, chcela som sa naučiť ten zvuk.“

Lýtka:

„Kukučky sú tie najslobodnejšie tvory na svete, pretože žijú pre seba a nikto im to nevyčíta.“

Chrbát:

„Lietajú smerom od seba a k sebe, spia na konároch, ktoré im nepatria, nemajú domov ani žiadny iný majetok.“

Pás:

„Napadlo mi, že by som bola veľmi spokojná kukučka.“

Čelo:

„Ale keď sme vyšli z lesa...“

Od ľavého líca cez bradu k pravému:

„...a kukanie utíchlo...“

Brucho:

„Prišlo mi ľúto všetkých kukučiek, ktoré sa kedy narodili.“

Krk:

„Uhádneš prečo?“

Zadok:

„Kukučky sa rodia s pokriveným charakterom.“

Stehná:

„Aby prežili, svojich súrodencov vytlačia z hniezda a tí sa rozbijú, tá výška ich zabije alebo ich požerú mačky.“

Chodidlá:

„A vieš, čo ešte?“

Hruď:

„Kukučky nekukajú. Iba ich partneri. Kukučky sa smejú.“

Stena:

„A potom mi to došlo. Ja som vždy bola kukučkou. Nie som ničia a ani mne nič nepatrí.“

Závesy:

„Keby si celý ten deň bol so mnou, nie pri mne, keby si mi kukal do kroku, keby sa v tvojich očiach odrážal kaleidoskop.“

Okno:

„Zostala by som.“